

AAN ALLE (al mijn) KOORLEDEN,

Alweer een week verder hoe lang nog? Fijntjes word ik erop
gewezen dat het “pas” de eerste week was

Vorige week dachten we misschien, wat onwennig en toch ook wat
onrustig, dat het misschien wel een week gaat duren

Je hoort mensen die zichzelf wakker willen knijpen of die uit een bizarre
film of droom willen stappen en je zit je af te vragen of je jezelf wilt gaan
knijpen of zelf die film uit wilt zetten. Dan blijkt dat als je knijpt, dat je dan
heel hard **AU** roept en dat de TV al uitstond. Is het dan **echt** allemaal
echt?

Als je **wel** de TV aanzet, dan hoor en zie je niet anders, dan dat het echt is.
Levensecht. Levensbedreigend echt . . .

Behalve het deel van het volk, dat zich van geen maatregel iets aantrekt.
Die gewoon maar doen om wat voor hen het beste, leukste is. Zoals ik
vandaag hoorde dat een moeder met een kind van 7 maanden haar
zomerwimpers gaat laten plaatsen. In Brabant! Dat je de winterbanden laat
vervangen door zomerbanden kan ik mij nog voorstellen, maar nieuwe
wimpers? Op anderhalve meter afstand? En dan kwaad zijn als er iets
over wordt gezegd? Helaas mag je ook dan iemand niet iets toe
wensen Maar het is denk ik wel de categorie die ervoor kan zorgen
dat er een totale lock-down komt.

Gelukkig geeft het overgrote deel van de mensen wel gehoor aan alle
oproepen. Hoe moeilijk het ook is. Want ALS je dan thuis zit en wat over
de buitenwereld wilt weten, dan zet je radio of TV aan. Maar helaas, je
krijgt dan niet een eenvoudig beeld van de actuele stand van zaken, je
wordt overvallen door mensen, die de hele dag ons overvoeren met
meningen, aannames, bijgestelde meningen, her-aannames en nieuwe
inzichten. Wellicht allemaal met de beste bedoeling, (**of** omdat ze thuis
nooit iets mogen zeggen) maar allemaal met de stellige zekerheid dat een
ander het mis heeft. Echter, tot een oplossing komt het (nog) niet. In plaats
van een mooi ballet, een ouderwetse John Lanting of herhalingen van “Zeg
eens AAA” (zou mooi symbolisch zijn) worden we niet beziggehouden
maar gestraft met een hoop geneuzel. Mocht ik op iemands tenen trappen
dan bij voorbaat mijn excuus. Dat is niet mijn bedoeling, maar het is zoals
ik het ervaar. Dat was ook weer zo mooi te zien bij de aankondiging van de

toespraak van de koning.

De koning zou ons toe gaan spreken. Vanaf de eerste vermelding hierover was op alle zenders tot in detail te horen het hoe en wat. Waarom nu pas en waarom nu al? Waarom eerst Rutte en dan pas de koning? Is er iets nog ernstiger aan de hand, wat gaat worden gezegd wat wij nog niet weten of kondigt hij het einde van de wereld aan?

Nee joh, hij gaat ons vast en zeker een hart onder de riem steken (waarbij tot mijn vreugde nog even fijntjes de herkomst en betekenis van de uitdrukking werd vermeld), hij vraagt begrip voor maatregelen, hij zal troost bieden en medeleven uiten en ons vooral oproepen om naar elkaar om te zien maar dan wel met in achtname van anderhalve meter. Zo ging dat op alle zenders de hele dag door. Ik dacht toen: als **IK** koning was, dan ging het als volgt: "landgenoten, omdat jullie alles al hebben gehoord en ik er verder niets aan toe te voegen heb zeg ik: de ballen (nee, niet die van de koningin)". Met aansluitend het Wilhelmus.

Laat ik het maar gewoon bekennen: zoals ik al eerder schreef 'mijmerde' ik weleens: "*Kon ik maar een week of zo alleen besteden aan de opgelopen achterstand, hoe heerlijk zou het zijn om die weg te kunnen werken*" De zomer gaat op aan enkele weken (nodige) vakantie en verder aan afwerken en opstarten van de seizoenen. Aan extra kom ik ook dan niet toe. En dan wordt er plotseling voor die week gezorgd en dan ben ik elke dag in touw, maar er komt maar 50% uit mijn handen. Mijn achterstand slinkt maar mondjesmaat, ik kijk naar al die Gammagangers met de vraag: hebben jullie dan geen achterstand? en ik probeer elke dag nuttig te maken. Dat was ook de oproep: THUISWERK . . .

Nu geldt dat maar deels voor mij, want al mijn uitvoerende taken worden altijd uitvoerig thuis voorbereid. Ik ben dat dus al gewend. Daarom heb ik extra te doen die vrouw wiens wereld elke dag claustrofobisch kleiner wordt, omdat de muren op haar afkomen. Haar man is stukadoor en werkt nu al een week thuis . . . Je kunt even wandelen, de hond uitlaten, boodschappen doen, maar stel dat er een lock-down komt, dan kan ook dat niet meer. Dan heb je met heeeel veeel moeite je de hond afgeleerd om in huis "iets" te doen en krijgt 'hij/zij/het' een vette beloning als ze weer 'binnen iets gaan doen'.

Thuis werken en/of de tijd doorbrengen.

Moet de schuur of zolder niet worden opgeruimd? Moet er niet iets bijgeleverd worden? Is de verzameling helemaal op orde en zijn alle schoenen weer eens goed gepoetst? Veel klusjes worden gezien dat je het kunt doen: "**om de tijd door te komen**" en dan is zo'n klus vanaf het

begin al een negatieve gebeurtenis. En we moeten juist dingen doen die ons **positief** maken (nou ja, behalve dan in de uitslag van Corona).

Koorzangers weten het al: er is één ding, dat voor iedereen positief zal zijn, waar iedereen energie uit kan halen, waar iedereen blij van kan worden (behalve soms de burens) maar wat je wekenlang vol kunt blijven houden: thuis de koormuziek (in)studeren. Je hoeft er de deur niet voor uit, alles is digitaal, het is interessant, het is een leuke inspanning en je hoeft je tijd niet door te komen met plichtmatige verwerking van achterstanden (...) want als je er even genoeg van hebt zul je zien en zeggen: "Goh, is het al zo laat?" Dan heb je iets leuks gedaan, iets zinvol en je bent ook nuttig bezig geweest met iets dat je weer energie heeft gegeven. Als straks dan alles achter de rug is en iedereen heeft alles thuis goed ingestudeerd, hoe **feestelijk** worden dan de repetities? Dat worden dan eigenlijk elke week **mini-concertjes** waar nog net puntjes op de i kunnen of iets nog heel lichtelijk bij kan worden geschaafd, op weg naar dat ene concert in een kwaliteit die zijn weerga niet kent. Niet alleen zal het publiek verbaasd zijn, maar je zult ook versteld staan over jezelf (en je buurman/vrouw) in een beleving, die je ook misschien maar één keer meemaakt. Als we **dat** met elkaar meemaken, dan klinkt, wat je nooit vooraf zou hebben gedacht, het lied van alle koren: **Corona bedankt!**

Natuurlijk denk ik dagelijks aan jullie en wat ik voor jullie kan betekenen. Want ja, bijna iedereen heeft wel een computer, of laptop, of tablet of smartphone en dus kunnen we een liveness maken voor het grote mooie digitale slotconcert:

SINFONIETTA CORONALIS

**Hou vol, wees goed voor jezelf, zie (digitaal) om naar elkaar.
Een zinvolle nieuwe week en blijf gezond!
Groet van Ellen & Hans.**

Stichting Corda Vocale, Postbus 628, 2270 AP Voorburg Tel. 06 24204920
(secr) | www.cordavocale.nl info@cordavocale.nl
